או דילמא נוגעת היתה ולא סותרה אמר רבא *לפום חורפא שבשתא נהי נמי דסתרה כמה תסתור תסתור שבעה דיה כבועלה תסתור יום אחד °ואחר תטהר אמר רחמנא *אחר אחר לכולן שלא תהא טומאה מפסקת בינידם וליטעמיך זב גופיה היכי סתר °לטהרתו אמר רחמנא שלא תהא טומאה מפסקת בינידן אלא מאי אית לך למימר שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהן הכא נמי שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהן: ואין חייבין עליהן על ביאת מקדש וכו': רב פפא איקלע לתואך אמר אי איכא צורבא מרבנן הכא איזיל אקבל אפיה אמרה ליה ההיא סבתא איכא הכא צורבא מרבנן ורב שמואל שמיה ותני מתניתא יהא רעוא דתהוי כוותיה אמר מדקמברכי לי בגויה ש"מ ירא שמים הוא אזל לגביה רמא ליה תורא רמא ליה מתני' אהדדי תנן אין חייבין עליהן על ביאת מקדש ואין שורפין עליהן את התרומה מפני שטומאתה ספק אלמא מספיקא לא שרפינן תרומה ורמינהי *על ששה ספקות שורפין את התרומה על ספק בגדי עם הארץ אמר רב פפא יהא רעוא דלתאכיל האי תורא לשלמא הכא במאי עסקינן בכותי חבר כותי חבר בועל נדה משוית ליה שבקיה ואתא לקמיה דרב שימי בר אשי אמר ליה מאי טעמא לא משנית ליה בכותי שטבל ועלה ודרס על בגדי חבר ואזלו בגדי חבר ונגעו בתרומה דאי משום טומאת עם הארץ הא טביל ליה ואי משום בועל נדה ספק בעל בקרוב ספק לא בעל בקרוב ואם תמצי לומר בעל בקרוב ספק השלימתו ירוק ספק לא השלימתו והוי ספק ספיקא ואספק ספיקא לא שרפינן תרומה ותיפוק ליה משום בגדי עם הארץ *דאמר מר בגדי עם הארץ מדרס לפרושין אמר ליה בכותי ערום:

מתני' בנות צדוקין בזמן שנהגו ללכת בדרכי אבותיהן הרי הן ככותיות פרשו ללכת בדרכי ישראל הרי הן כישראלית רבי יוסי אומר לעולם הן כישראלית עד שיפרשו ללכת בדרכי אבותיהן:

גמ' איבעיא להו סתמא מאי ת"ש בנות צדוקין בזמן שנוהגות ללכת בדרכי אבותיהן הרי הן ככותיות הא סתמא כישראלית אימא סיפא פרשו ללכת בדרכי ישראל הרי הן כישראלית הא סתמא ככותיות *אלא מהא ליכא למשמע מיניה ת"ש דתנן ר' יוסי אומר לעולם הן כישראלית עד שיפרשו ללכת בדרכי אבותיהן מכלל דת"ק סבר סתמא ככותיות ש"מ תנו רבנן *מעשה בצדוקי אחד שספר עם כהן גדול בשוק ונתזה צנורא מפיו ונפלה לכהן גדול על בגדיו והוריקו פניו של כהן גדול וקדם אצל אשתו אמרה לו אף על פי שנשי צדוקים הן מתיראות מן הפרושים ומראות דם לחכמים אמר רבי יוסי בקיאין אנו בהן יותר מן הכל והן מראות דם לחכמים חוץ מאשה אחת שהיתה בשכונתינו שלא הראת דם לחכמים ומתה ותיפוק ליה משום צנורא דעם הארץ אמר אביי בצדוקי חבר אמר רבא צדוקי חבר בועל נדה משוית ליה אלא אמר רבא

רגל

תורה אור: ויקרא טו

או משום נוגעת. ונוגע לא סותר: דיה כבועלה. זב המונה ולאה קרי אינו סותר אלא יום אחד [ועיין פי"ט מ"נ] תסתור יום אחד. אם כן לא הוו רצופין ורחמנא אמר ואחר תטהר אחר לכולן כלומר זמן אחד לכולן שיהו רצופין טהרתן: לטהרתו אמר רחמנא. שבעת ימים לטהרתו משמע טהרה אחת שלא תהא הפסקה ביניהם והיכי סתר קרי יום א' ולא הוו רצופין: אלא מאי אית לך למימר שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהן. שאם רואה זוב סותר את כל מה שמנה אבל קרי לא הוה הפסקה: לתואך. מקום: רמא ליה תורא. רב שמואל שחט שור לכבוד רב פפא: על ספק בגדי עם הארץ. כלומר על בגדי עם הארץ אם נגעו בה נשרפת משום שמא טמא היה והאי כותי נמי תיפוק ליה אם נגע משכבו בתרומה דתהא נשרפת משום דעם הארץ הוא והוה ליה בגדי עם הארץ: שבקיה. רב פפא לאושפיזיה משום דכספיה ואזל לגבי רב שימי: מאי טעמא לא תשני ליה. מתני' דתנן אין שורפין על מתמותו של כותי את התרומה בכותי שטבל ועלה ודרס על בגדי חבר דהיינו במשכבו ונגע ההוא מדרס בתרומה: לא בעל בקרוב. כבר עברו ימי טומאתו וסלקא ליה טבילה: משום בגדי עם הארץ מדרס לפרושים. כלומר כשם שמדרס מטמא אדם ובגדים כך בגדי עם הארץ מדרס לפרושים: סתמא מאי. לתנא קמא דאמר נהגו ללכת בדרכי אבותיהן הרי אלו ככותיות פרשו ללכת בדרכי ישראלית הרי אלו כישראלית סתמא מאי: עד שיפרשו. אבל סתמא כישראלית מכלל דלת"ק סתמא ככותיות: והוריקו פניו. מרה לו שנטמאו בגדיו וקדם כהן גדול אצל אשתו של צדוקי לשואלה אם השלימה לדם ירוק או לא: בקיאין אנו בהן. אני מכיר בנשי צדוקים שכנן היה להן: ותיפוק ליה. דאפילו עם הארץ ישראל דאינו בועל נדה קי"ל* ליטרא דע"ה מטמאה כל זמן שהיא לחה:

רגל

הכיתו וכולהו אמוראי סברי פרק יוצא דופן (לקמן דף מג.) דרואה הויא וסותרת אף לר"ש ול"ש לרבנן והא דקאמר רבא לקמן (דף לז.) ואמר הסותר שלא תהא טומאה מפסקת ביניהם אביי אומר שלא תהא זיבה מפסקת ביניהם מכאן אין להוכיח דרבא לא חזר בו דהתם איירי בטומאת לידה שטמאה ז' ועושה משכב ומושב כמו נדה ולכך קאמר שלא תהא מפסקת אבל קרי דלא סותר אלא יום א' לא מפסיק:

לטהרתו אמר רחמנא. ורבא סבר דלא משמע מלטהרתו שלא תהא טומאה מפסקת:

ורמינהו על ו' ספקות שורפין את התרומה. משום דסתמי דמתני' ע"ה הוא קפריך מדמספקי' ליה בבועל נדה והא קתני דעל ספק בגדי עם הארץ שורפין *אבל פשיטא דאיכא ספקי טובא שאין שורפין עליהם את התרומה *כגון טומטום בטבילתו כאורס וכיוצא בו ובמחלוקת דאמר ספק בועל ברחוק ספק בועל בקרוב ואפילו בועל בקרוב שמא לא השלימתו לדם ירוק לא היה צריך לעשות ספק ספיקא כדפירשתי או שמא נראה להחמיר בזה כמו בספק בגדי ע"ה לכך מצריך ביה ספק ספיקא ומכאן קשה על מה שפירש"י בפ"ק דשבת (דף טו:) על הך (*ברייתא) דעל ו' ספקות ס' על ספק מי רגלי אדם שכנגד מי רגלי בהמה ופירש דהשתא יש להסתפק שמא של בהמה הן ואפילו של אדם הן שמא של חבר הן והכא משמע דעל ספק ספיקא אין שורפין ומיהו אין להשוות גזירת חכמים דפעמים נראה להם להחמיר אפילו בספק ספיקא ור"ת פי' התם דכיון דהם כנגד מי רגלי בהמה ודאי דעובד כוכבים הם דישראל היה נפנה לצדדין כדאמר *בהגוזל (דף סא) וקשה דאפילו ודאי הם דישראל שורפין משום דשמא דע"ה הן כדשרפינן על ספק הרוקין המצויים בההיא (*ברייתא) ועוד דלטומאה דעובד כוכבים לא שרפינן תרומה כדאמר לקמן (דף לד.) עבוד רבנן היכרא דלא לישרוף עליה תרומה וקדשים ונראה לפרש דלהכי נקט כנגד מי רגלי בהמה דאז ניכר שהיא של בהמה שאינן דומין לאותן שכנגדן וליכא אלא ספיקא אחת אבל אם היה להסתפק בשל בהמה לא הוי שרפי דהוי ליה ספק ספיקא:

שדרס על בגדי חבר. והם נגעו בתרומה והא דלא אוקי כגון שנגע הכותי בתרומה משום דמתניתין לא איירי בהכי:

בכותי ערום. והא דלא אוקי כגון שדרס ברגלו יחף משום דאי היה לבוש בגדים שישבה עליהן אשתו נדה אע"ג דטבל האי אב הטומאה כדאמר בת"כ והנושא את המדרס הרי הוא מטמא שנים ופוסל אחד לכך מוקי בערום דכשפירש מן המדרס לא היה אלא ראשון כדאמרינן בת"כ *ואינו מטמא כלי והוה מצי למימר כשהטביל גם הבגדים או שלבש בגדי חבר:

בועל נדה משוית ליה זוהו סבר שהוא חבר למילי דעלמא וכולא סבר לעשות בטוב וכן אביי דסמוך: **ותיפוק** ליה משום ליטרא דע"ה. דוקא לענין ליטרא עשאוהו כזב שאפשר ליזהר ויכולין לעמוד בה אבל חומרא יתירא כגון משכב ומושב והיסט לא עשאוהו כזב דבסילהי הניזקין (גיטין סא:) פריך וליחוש שמא תסיטנו אשתו נדה אבל להיסט דנפשיה לא חיישינן לן ומשמע נמי מוכח דאין בו טומאת מדרס דאי אית ליה לעיל דפריך על ו' ספיקות כו' למאי דחשיב סתמי כע"ה הוה ליה לאקשויי מתני' גופה אמאי קתני מטמא משכב התחתון כעליון הא תחתיו של ע"ה הוי כתחתיו של זב אלא ודאי אין בו טומאת מדרס והא דמשני בכותי שטבל ועלה ודרס ט' דאי משום טומאת ע"ה הא טביל ליה היינו משום דאי

לא

נר מצוה

[א* מיי' פ"ה מהל' מטמאי משכב ומושב ה"ט טוש"ע יו"ד סי' קצו סעיף יז:]

כב א ב מיי' פ"ג מהל' שאר אבות הטומאה הלכה יג:

כג ג מיי' פי"ו מהלכות משכב ומושב הלכה א:

עיין מהרש"א

נ"ל דלא גרסי התוס' בגמ' אלמא מספיקא לא שריפין תרומה ורמינהו וכו' דמכאן זה משמע דמיירי בספיקות אהדדי · מהר"ם

[נ"ל מכאי"] מקואות פ"ד מ"ה שבת טז:

◆

תוספי הרא"ש

להם אבל פשיטא שלא הוו ישובות שבעה של דם ירוק שרואה אחר דם אדום דדם אדום הוא ודאי טמא ודם ירוק מספקינן להו שאם הוו ישובות ז' נמי על [illegible]

[עירובין ג. ר"ה ט: כ"ש קנו:]

[לקמן לד: ע"ש סב:]

[שם]

[חולין צד:]

◆

מוסף רש"י

נוגעת היתה ולא סתרה. שאם נגעה בשום טומאה אינה סותרת, דלא וספרה לה כתיב והלכה (לקמן מג.).

על ספק בגדי עם הארץ. על ספיקו של בגדי הארץ, דכולהו מספקא לן שמא ישבה עליהם אשתו נדה (שבת טו:).

בגדי עם הארץ מדרס. אב הטומאה לטמא אדם וכלים, כמדרס הזב שמטמא אדם וכלים, דכתיב (ויקרא טו) ואיש אשר יגע במשכבו יכבס בגדיו (חגיגה יח:).

לפרושין. לאוכלי חולין בטהרה (שם).

אלא מהא ליכא למשמע מיניה. דודאי מתניתין לאו כולה דוקא, אלא חדא מינייהו דוקא, או רישא או סיפא ופלגי אטו הכיא ולא ידעינן הי מינייהו דוקא דנגמר מיניה (שבת קכח.).

[חגיגה כ.]

חגיגה יח: [וש"נ]

[נרסת כה. וש"נ ועיין מדרש סב.]

[תוספתא פ"ה ה"ו]

◆

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ואימא וכו' כגון טומטום בטבלתו כאורס עיין כתו' ע"ב:

עיין רש"ל

[עיין רש"ל קוש ד"ס שדרס]

[illegible]